

размахва копие, грабва боздугана на един свой другар. С помитаща ярост почва да го стоварва връз ромейските щитове и шлемове. С оглушителен трясък звъни стоманата. Стонове и пъшкания огласят полето. В тоя миг, хвърлено от далеч копие го улучва право в гърдите. Разкъсва ризницата му, забива се в сърцето. Протостраторът вдига наличник. Изпод шлема текат струи пот. Очите му дирят с нечовешка тревога алената наметка на царя. Ала ръцете му отпадат. Изтърва копие и щит. Радул рухва на седлото. С отворени очи. Неподвижно устремени. От гърдите му струи поток пурпурна кръв. Конят му, изплашен и разлюлян го повлича между купчините мъртви. Копита го погазват.

В това време, от към подножието на Кайряка отекват радостни викове:

— Помощ пристига!

Войводата Бойко, събрал набързо ладете си в Преславската хора, преминва лебъра и долита в помощ на царската рат. Обсипва с буря от стрели вероломния враг. Умора надвива епирската съпротива. Всяка надежда у тях е вече сломена. Притиснати от всички страни, поместите и наемниците отслабват защитата си. Загубват престава за силата на врага и собствената си мощ. Изчезва и най-слабото желание за борба. Те живеят вече само с една грижа: да намерят изход за бягство. Да се изтръгнат живи от нападателя.

Ала всичко е изгубено.

Нови тържествувачи, победни викове се издигат откъм Кайряка. Защитниците на кир Тодор са отвсякъде обиколени. Тройна стена от копия загражда бягачия вожд на ромейците. Ала редиците им все повече редят. Един алененски великан го пази лично с облеченото си в желязо тяло. Не дава никому да приближи дори на две копия разстояние от него.

Една умело отправена стрела го пронизва през отвора на наличника право в окото. Великанът разперва ръце и се сгромолясва на земята. Ромейците хвърлят оръжия и се спускат да бягат. Конете на българите ги